

ธรรมชำระความโกรธ

พอน เชื้อบุญเกิด

R15002

กระผมนายพอน นางดอกแก้ว นางสาวอารีรัตน์ เชื้อบุญเกิด กราบนมัสการ พระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานมมงคล (หลวงปู่จรัญ ลูตธมฺโม) ที่มีเมตตาต่อครอบครัวของกระผม ซึ่งตอนนั้นถ้ากระผมไม่ได้พบหลวงปู่ กระผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าชีวิตของกระผม อนาคตของลูกและภรรยา จะตกอยู่ในสภาพไหน

พระเดชพระคุณหลวงปู่ให้สติให้ปัญญาให้รู้จักกำหนดและให้แสงสว่างต่อครอบครัวของกระผม เสมือนหลวงปู่ให้ชีวิตใหม่ต่อกระผมและครอบครัว พระเดชพระคุณหลวงปู่จรัญ ดึงกระผมขึ้นจากนรกแท้ ๆ บุญคุณของหลวงปู่จรัญมากด้วยความเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจน หลวงปู่จรัญให้ความเมตตาเสมอ

กัน

พระเดชพระคุณหลวงปู่จรัญต้อนรับญาติโยมแทบไม่มีเวลาพัก แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ไม่เคยบ่น หลวงปู่ไม่ยอมเสียเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ทุกนาทีของหลวงปู่มีค่ามากจริง ๆ กระผมดีใจที่ได้มาเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ กระผมจะของจดจำในความเมตตาของหลวงปู่จรัญ ไม่มีวันลืม และกระผมขอกราบปวารณากับหลวงปู่ว่า กระผมจะช่วยงานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ทุกอย่าง และร่วมพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันของพระเดชพระคุณหลวงปู่จรัญ ตามเจตนาของหลวงปู่ที่สร้างศูนย์เวฬุวัน เพื่อพัฒนาจิตใจสร้างคนให้มีคุณภาพ ปลูกฝังสิ่งดีให้กับเยาวชนลูกหลานชาวอีสานให้เป็นเด็กดี มีธรรมะ มีปัญญา มีสติ มีความกตัญญูต่อแม่พ่อ ครูบาอาจารย์ และเป็นกำลังปัญญา เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้มี

ความเจริญก้าวหน้าด้วยปัญญาต่อไป กระผมขอกราบอนุโมทนากับพระเดชพระคุณ หลวงพ่อจรัญ ที่มีเมตตาต่อลูกหลาน และลูกศิษย์ของหลวงพ่อกับทุกคน

กระผมขอเล่าเรื่องทั้งหมด ก่อนที่กระผมจะได้พบหลวงพ่อก่อน กระผมมีลูกสองคน คนโตเป็นลูกสาวชื่อ นางสาวอารีรัตน์ คนที่สองเป็นชาย คือ นายฉัตรชัย เชื้อบุญเกิด ครอบครัวของกระผมอยู่กันมีความสุขและอบอุ่นเรื่อยมา ลูกชายของผมเรียนหนังสือ อยู่โรงเรียนแห่งหนึ่งที่จังหวัดขอนแก่น เข้าวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ ลูกชายของผมก็มาไหว้พ่อแม่ตามปกติที่เคยทำมา แต่ครั้งนี้แปลกกว่าทุกครั้ง ลูกไหว้แล้วไหว้อีก “พ่อครับแม่ครับผมไปก่อนนะครับ” ผมมองดูลูกชาย ด้วยความรักและเมตตา ฉัตรชัย เป็นที่รักของทุกคน แก่ช่วยงานทุกอย่างที่พ่อแม่มอบหมายให้ทำ เป็นที่รักของเพื่อนบ้านและเพื่อนทุกคน เป็นนักกีฬาของจังหวัดขอนแก่น เคยได้รับถ้วยพระราชทานของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ในการแข่งขันจักรยานที่จังหวัดขอนแก่น ได้รับเหรียญเงินจากการแข่งขันจักรยานเสือหมอบที่จังหวัดมหาสารคาม เป็นนักดนตรีของโรงเรียน

ผมมองดูลูกชายขับขีรถออกจากบ้านจนลับสายตา ซึ่งผมไม่เคยมองแบบนั้นมาก่อนเลย ผมยังนึกชมลูกชายในใจว่า ฉัตรชัยของพ่อน่ารักมาก หลังจากลูกชายไปโรงเรียนแล้ว ผมทำงานหงุดหงิดใจตลอดเวลา จนกระทั่งเวลาประมาณบ่าย ๒ โมง มีเพื่อนของลูกชายมาบอกว่า “พ่อครับ พ่อรีบไปโรงเรียนด่วน ฉัตรชัยตกอาคารของโรงเรียนครับ” ตอนนั้นผมทำอะไรไม่ถูกเลย ผมรีบไปโรงเรียนทันที พอไปถึงครึ่งทางรถของโรงเรียนก็ได้้นำลูกชายผมส่งโรงพยาบาลศรีนครินทร์ ผมก็ขับรถตามไปติด ๆ คณะครูได้นำลูกชายผมลงจากรถ ผมเห็นลูกชายนอนดิ้นด้วยความเจ็บปวด ผมรีบเข้าไปหาลูกชายทันที “ฉัตรชัย พ่อมาแล้ว ทำใจดี ๆ นะลูก” แก่ล้มตาดูพ่อด้วยสายตาที่เศร้ามาก ผมเห็นสายตาของลูกแล้ว ผมส่งสารลูกชายเหลือเกิน ลูกคงเจ็บปวดมาก ผมมองดูลูกชายนอนดิ้นด้วยความเจ็บปวด จนแทบหมดแรง หมดความรู้สึก นอนนิ่งอยู่ที่โรงพยาบาล คุณหมอก็พยายามช่วยกันเต็มที่ ผมคิดว่าลูกชายคงหมดสติจากการเจ็บปวด และไม่แน่มันก็คุณหมอก็มาบอกว่า “พี่ครับผมเสียใจด้วย

ลูกชายที่เสียแล้ว ตอนนี่ใช้เครื่องช่วยหายใจอยู่ พี่รับลูกชายที่กลับไปเลยไหมครับ”
“คุณหมอครับ คุณหมอช่วยลูกผมด้วยครับ ขอให้คุณหมอช่วยแก้ม้านาทีสุดท้าย ส่ง
สายผมด้วยครับ” คุณหมอมอบบอกผมว่า “พี่ต้องทำใจนะ” ผมหัวใจแทบหยุดเต้นเลย
ครับ ภรรยาผมแก็ร้องไห้สุดเสียง ด้วยความเสียใจที่ยังช่วยอะไรลูกไม่ได้ หลังจากนั้น
คุณหมอก็พาร่างลูกชายผมเข้ารักษาตัวที่ห้องฉุกเฉินสอง ผม ภรรยา ลูกสาว และ
ญาติ ๆ ฝ้าดูอาการของลูกชายตลอดเวลา ผมถามถึงต้นสายปลายเหตุที่ทำให้ลูก
ชายผมตกอาคารเรียนครั้งนี้ เพื่อลูกชายก็เล่าว่า “พ่อครับ ฉัตรชัยถูกกลุ่มนักเรียน
โรงเรียนเดียวกันพาพวกบุกขึ้นตึกถึงห้องเรียนครับ ด้วยความรักเพื่อน ฉัตรชัยให้เพื่อน
นักเรียนด้วยกันหนีออกทางหน้าต่างก่อน แล้วกลุ่มนักเรียนที่ก่อเหตุก็บุกขึ้นมาถึง
ห้องเรียน ด้วยความกลัวและตกใจ เพราะเขามีทั้งไม้และเหล็กแหลม ฉัตรชัยจึง
ตัดสินใจกระโดดลงทางหน้าต่างของอาคารเรียนครับ แต่ฉัตรชัยกระโดดพลาดครับ
พ่อ” ผมฟังเพื่อนลูกชายเล่า ผมหันไปมองภรรยา แก่นั่งน้ำตาไหล ผมเห็นแล้วทรมาน
หัวใจจริง ๆ เพื่อลูกเล่าต่อไปว่า “ฉัตรชัยกระโดดพลาดไปถูกกระเบื้องทะเล ร่วงของ
ฉัตรชัยตกลงไปหัวฟาดกับคานเหล็ก ร่วงตกลงสู่พื้นของอาคารเรียน ฉัตรชัยชักตาค้าง
แทนที่พวกกลุ่มนักเรียนอันธพาลจะสำนึกในความผิด กลับวิ่งมาเตะอีก” เพื่อนลูก
ชายพูดจบ ผมเข้าไปกอดภรรยาไว้แน่น บอกภรรยาว่า “แม่ไม่ต้องเป็นห่วง พวกมัน
ทุกคนทำกับลูกเราไว้ พวกมันทุกคนจะได้รับกรรมเหมือนกับลูกเราอย่างสาสม” ผม
พูดแล้วผมเดินไปดูลูกชาย ซึ่งนอนนิ่ง ไม่ได้รู้สึกตัวเลย ผมนึกในใจว่า ผมไม่เคยทำ
ความเดือดร้อนให้กับใครเลย แต่ทำไมครอบครัวของผมถึงได้มาเจอเคราะห์กรรม
ขนาดนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น คุณหมอได้มาบอกว่า ต้องการเลือดเพื่อทำการผ่าตัด กระผมดีใจ
มาก โอกาสของลูกมีแล้ว ผมรีบปากคุณหมอตันที ผมเดินทางเข้ากรมทหารทันที เพื่อ
ขอความเมตตาจากท่านผู้การฯ ท่านมีเมตตาต่อครอบครัวผมมากจริง ๆ เพื่อทหาร
ร่วมบริจาคเลือด จำนวน ๒๒ ท่าน บุญคุณของท่านผู้การฯ และเพื่อนทหารทุกคน ผม

จะขอจดจำไว้ไม่มีวันลืมที่ท่านเมตตาครอบครัวของผม หลังจากนั้น ผมก็ได้ไปบนเจ้าพ่อหลักเมืองขอนแก่น ขอให้ท่านคุ้มครองชีวิตลูกชายมาให้พ้นจากความตายครั้งนี้ รวมทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ และมีคุณพีธีระประภา สิทธิเกสร มาบอกว่าทำไมไม่ไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี และขอให้หลวงพ่ोजรัญ ท่านแม่เมตตาให้กับลูกชาย คุณพีธีระประภา ท่านก็พูดถึงบารมีของหลวงพ่ोजรัญว่า หลวงพ่อท่านมีเมตตาต่อผู้มีทุกข์และรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ผมได้ฟังแล้วรู้สึกศรัทธาหลวงพ่ोजรัญมาก ทั้ง ๆ ที่ผมไม่เคยเห็นหลวงพ่ोजรัญมาก่อนเลย

ผมได้ปรึกษาภรรยาและพี่น้องของภรรยา ก็พร้อมใจกันทุกคนที่จะไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อให้ผลบุญที่นั่งกรรมฐานช่วยให้ลูกชายพ้นจากความตาย ภรรยาผมไปนั่งกรรมฐาน ได้มีโอกาสเขียนชื่อลูกชายฝากให้หลวงพ่ोजรัญท่านแม่เมตตาให้ หลวงพ่อท่านก็เมตตารับจะแม่เมตตาให้ วันต่อมาหลวงพ่ोजรัญท่านให้โยมลงมาบอกว่า “ลูกชายโยมไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากหลวงพ่อ” หลวงพ่ोजรัญบอกว่าลูกชายผมหันหลังให้ น้ำตาไหล ซึ่งตอนนั้นภรรยาผมแก็เริ่มทำใจได้ เพราะจากการนั่งกรรมฐาน ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญเมตตาสั่งสอนญาติโยมให้มีสติ ให้รู้จักกำหนด ให้รู้จักตัวเอง ภรรยาผมนั่งกรรมฐานได้ ๓ วัน ลูกชายของผมก็เสียชีวิต เป็นวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ ภรรยาผมก็ลาศีล เดินทางกลับบ้านขอนแก่นด้วยอาการโศกเศร้า เป็นธรรมดาของคนที่ต้องสูญเสียลูกชายอันเป็นที่รักไปอย่างไม่มีวันกลับมา แต่เธอมีสติมาก ไม่เหมือนกับตอนที่จะไปกรรมฐานครั้งแรก เธอซื้อคณนผมของเธอ ขาวแทบทุกเส้น เห็นแล้วสงสารเธอมาก ผิดกับผมเริ่มคิดอาฆาตคนที่ทำให้ลูกชายตาย

ความรู้สึกของผมตอนนั้น คิดถึงคำพูดของพ่อเด็กที่มาทำให้ผมต้องสูญเสียลูกชายอันเป็นที่รักไป เขาว่าลูกเขาไม่ได้ทำ มันโดดไปตายเอง คำพูดคำนี้มันก้องอยู่ในสมองผมทุกเวลา ทำไมเขาถึงขาดความรับผิดชอบ ผมได้จัดงานศพลูกชายผ่านไปด้วยความเศร้า แต่ใจมันมีไฟแค้นคิดว่า จะทำอย่างไรมันจะสาสมใจที่เขาทำให้ลูกผมตาย ช่วงนั้นผมไม่ค่อยเข้าบ้าน ผมไปหาเพื่อนรักที่เคยร่วมทุกข์ และสุขกันมา ปรึกษา

ความในใจให้เพื่อนฟัง เพื่อนผมคนที่พูดถึงคือ คุณโพธิ์ชัย คำพงษ์ เจ้าของกิจการ ผู้จัดการบริษัทเทพโพธิ์เดินรถ จำกัด อีกคนคือ นายเฒ่า เจ้าของน้ำดื่ม อยู่ที่ชายแดน บุรีรัมย์ ทุกคนมีความเห็นว่ามันฆ่าลูกเรา พวกเราก็จะไปฆ่าพวกมันทุกคนที่ขวางหน้า ผมเลยพูดกับเพื่อนว่า เรื่องนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเรา ขอให้เพื่อนทั้งสองอย่าเอาอนาคตของเพื่อน และครอบครัวของพวกนายทุกคนมาลำบากกับเราเลย คุณโพธิ์ชัยก็พูดขึ้นว่า “นายพูดอย่างนี้ได้ยังไง ลูกนายก็เหมือนลูกเรา ขอให้นายสบายใจได้ ทุกอย่างเราเตรียมไว้หมดแล้ว”

ผมก็กลับบ้านด้วยความสับสนใจ ผมมาถึงบ้านก็เห็นภรรยา นั่งหน้าเศร้า ถามว่า “พ่อไปไหนมา” ผมก็ตอบว่า “พ่อไปหาเพื่อนมา” และพูดกับภรรยาว่า “แม่ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ขอให้แม่ขายบ้านหลังนี้ พาลูกสาวของเราไปอยู่กับพ่อแม่เธอนะ ไม่ต้องห่วงพี่ ถ้าไม่ตายเราคงได้เจอกัน” ภรรยาผมร้องไห้ ภรรยาผมพูดว่า “พ่อไปฆ่าเขาแล้ว พ่อจะเอาฉันกับลูกไปไว้ที่ไหน พ่อทำใจให้สงบลงบ้าง ลูกเราเขาหมดกรรมของเขาแล้ว พ่ออย่าไปทำกรรมเพิ่มให้ลูกเราอีกเลยนะพ่อ” เธอเข้ามากอดผมร้องไห้ “พ่อหาโอกาสไปกราบหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน ที่สิงห์บุรี และนั่งกรรมฐาน แม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ลูกเรา จะได้ทำให้จิตใจของพ่อดีขึ้น ใจจะได้เย็นลง พ่อฉันขอร้อง พ่ออย่าไปทำร้ายเขาเลยนะ” ภรรยาผมเดินไปหยิบธูปมาจุด บอกผมว่า “พ่อสาบานกับฉันนะว่าพ่อจะไม่ไปทำร้ายเขา ฉันรู้ว่าพ่อกับเพื่อนคิดจะทำอะไร” ผมเลยบอกภรรยาว่า “แม่ พ่อจะไปนั่งกรรมฐานให้ลูก แม่จะได้สบายใจ” เธอดีใจมาก “ขอเวลาพ่อสักสองสามวันนะ” หลังจากนั้นผมก็นัดกับเพื่อนทั้งหมดว่า “เพื่อนเราจะไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อนทุกคนรู้ใจผม คุณโพธิ์ชัย เลยพูดขึ้นว่า “ทุกอย่างเราพร้อม ถ้ามันจะตายก็ขอให้มันตายด้วยกัน” เมื่อทุกอย่างเป็นไปแบบนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรต้องคิดต่อไป ผมเลยบอกเพื่อนว่าทุกอย่างไปวางแผนต่อที่วัดอัมพวัน

ผมได้บอกลาภรรยาและลูก คิดอยู่ในใจว่า เราไปครั้งนี้ อาจจะไม่ได้อีกกลับมาหา ลูกและภรรยาอีก คิดแล้วน้ำตาไม่รู้มาจากไหนไหลตลอดทาง ผมและเพื่อนเดินทางไป

ถึงวัดอัมพวัน เป็นเวลาบ่าย ๓ โมง ก็นำรถไปจอดข้างโรงครัว ผมเห็นผู้คนมากเหลือเกิน เขามาทำอะไรกัน เจ้าหน้าที่ของวัดได้เชื้อเชิญ “ทานข้าวก่อนนะคะ คุณมานั่งกรรมฐานหรือคะ” ผมกับเพื่อนมองหน้ากันผมยังพูดชมกับเพื่อนว่า “คุณพี่ผู้หญิงพูดจาไพเราะจังเลย สมแล้วที่ได้มาช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ” หลังจากทานข้าวแล้ว เจ้าหน้าที่ก็บอกให้ไปลงทะเบียน ผมลงทะเบียนไว้ ๗ วัน เจ้าหน้าที่ก็จัดหาชุดขาว หาทີพักให้อย่างดี และบอกว่าให้มาพร้อมกันที่อุโบสถ ซึ่งตอนนั้นผมจำได้ว่าพระนรินทร์เป็นผู้ให้ศีลแก่ผู้ปฏิบัติธรรม สอนวิธีการเดินการนั่ง กำหนดลมหายใจเข้าออก พองหนอ - ยุบหนอ ผมบอกตามตรงว่าไม่เข้าใจเลย เพราะจิตของผมสับสน หลวงพ่ือนรินทร์ ท่านตำหนิเอาหลายครั้ง หลังจากนั้นผมและคณะวางแผนก่อกรรม ก็มานั่งกรรมฐานที่ศาลาเสด็จพ่อ ร.๕ หรือศาลากรศรีทิพา โดยการสอนของแม่ชี ชู้งอที่สอนอย่างเข้มงวด

ว่างจากการนั่งกรรมฐาน พวกผมสามคนก็มานั่งวางแผนที่ศาลาริมน้ำ เจ้าพระยา เรื่องทุกอย่างวางแผนว่า ออกจากวัดเมื่อไร ลงมือล้างแค่นทันที ผมเลยพูดกับเพื่อนว่า พวกเราคงนั่งไม่ถึง ๗ วันแน่ ทุก ๆ คนเขานั่งกรรมฐานด้วยใจอันบริสุทธิ์ นั่งกรรมฐานเอาบุญใส่ตัว แต่พวกเรากลับนั่งกรรมฐานเอาบาปเข้าตัวแท้ ๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ท่านเมตตาข้าวน้ำ อาหารที่พักอย่างดี คิดแล้วมันน่าละอายใจจริง ๆ กระผมไม่เคยเห็นหลวงพ่ोजรัญ เลยคิดอยากจะพบท่าน ก็พอดีแม่ชีชู้งอบอกว่าหลวงพ่ोजรัญจะมาให้กรรมฐานและเทศน์โปรดญาติโยม ผมและเพื่อนดีใจที่จะได้พบหลวงพ่อก่อนกลับ ศาลาแน่นด้วยผู้คนที่มิจิตอันบริสุทธิ์ ยกเว้น ๓ คน คือพวกกระผมอยู่ด้านหลังของศาลา หลวงพ่อก่อนท่านเดินมาจะขึ้นศาลา ญาติโยมก็นั่งเป็นแถวก้มลงกราบหลวงพ่อกับศรัทธา ผมเห็นแล้วก็ศรัทธาในตัวหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนขึ้นมานบนศาลาแล้ว แม่ชีชู้งอพาคณะกรรมฐานกราบพระ และขอกรรมฐานจากหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่อก่อนเทศน์ผมก็ตั้งใจฟัง ศาลาแน่นมากแต่ไม่มีเสียงคุยกันเลย สายตาทุกดวงมองไปที่หลวงพ่อก่อนที่กำลังเทศน์ ตอนหนึ่งหลวงพ่อก่อนเทศน์ว่า บางคนมานั่งกรรมฐานแต่ไม่มีศรัทธามา แต่กลับมาวางแผนฆ่าคน หลวงพ่อก่อนได้ชี้มือมาทางผม

อีก ผมถึงกับสะดุ้ง ผมและเพื่อนมองหน้ากัน ผมคิดอยู่ในใจว่าหลวงพ่อบ้านทรายเรื่องนี้ได้อย่างไร เพราะนอกจากเพื่อนสองคนแล้วไม่มีใครทราบเรื่องนี้เลย ผมก็ล้มกราบสามครั้งลุกออกจากศาลา เพื่อจะเดินกลับที่พักรับด้วยความแปลกใจ เพื่อนผมก็เดินมาติด ๆ ถึงที่พักรับ ผมก็พูดกับเพื่อนว่าทำไมหลวงพ่อบ้านทรายเรื่องนี้ มีใครไปพูดอะไรหรือเปล่า เพื่อนทุกคนก็ส่ายหน้า ผมนึกถึงคำของคุณพีศิราประภาว่า หลวงพ่อบ้านทรายท่านรู้วาระจิตของคนด้วย การกำหนดเห็นหนอ ผมบอกเพื่อนว่า ผมจะไปฟังเทศน์หลวงพ่อบ้านทราย ผมได้กลับมาฟังเทศน์หลวงพ่อบ้านทรายอย่างตั้งใจ หลวงพ่อบ้านทรายมองมาทางผม เหมือนท่านจะมองหาอะไรในตัวผมสักอย่าง แล้วท่านก็เทศน์ว่า **“โยม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร สายตาของโยมมีแสงความอาฆาตเสมือนนอสุรกาย”** ผมไม่กล้ามองไปทางหลวงพ่อบ้านทราย ท่านหลวงพ่อบ้านทรายทราบความในใจของกระผมจริง ๆ หลวงพ่อบ้านทรายเทศน์ต่อไปว่า **“ลูกเราก็ตายไปแล้ว เขาพ้นจากทุกข์แล้ว โยมจะไปสร้างกรรมต่อไปอีกทำไม ผลกรรมที่โยมก่อขึ้นมันจะตกไปถึงลูกของโยมเองไม่มีวันจบสิ้น ขอให้โยมตั้งใจเจริญภาวนานั่งกรรมฐาน แผ่อุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของลูกชายโยม ผลการเจริญกรรมฐานจะทำให้ลูกชายโยมพ้นจากทุกข์”** ผมนั่งฟังเทศน์หลวงพ่อบ้านทราย น้ำตาไหลตลอดเวลา ผมศรัทธาหลวงพ่อบ้านทรายมาก ผมหายสงสัยที่ทำไมผู้คนถึงได้ไปวัดอัมพวันมากมายขนาดนี้ เพราะหลวงพ่อบ้านทรายมีเมตตาให้สติ ให้ปัญญา ให้รู้จักตนเอง คำเทศน์สั่งสอนโยมว่า **“มานั่งกรรมฐานทั้งทีเอาดีไม่ได้”** คำสอนของหลวงพ่อบ้านทรายมีความหมายมากจริง ๆ ผมฟังเทศน์หลวงพ่อบ้านทราย ผมก็ตั้งใจอธิษฐานว่า **“จะขอใช้เวลาที่เหลือตั้งใจปฏิบัติธรรมกรรมฐานให้ดีที่สุดครับ หลวงพ่อให้ความเป็นคนต่อพวกกระผมสามคน เพื่อนของกระผมสองคนก็เลื่อมใสหลวงพ่อบ้านทรายมาก เขามาช่วยงานหลวงพ่อบ้านทรายบ่อยครั้งครับ”**

เรื่องทั้งหมดที่กระผมเขียนมานี้มันเป็นอดีต ถ้าข้อความใดผิดพลาด กระผมขอกราบประทานอภัยต่อท่านทั้งหลายด้วย..